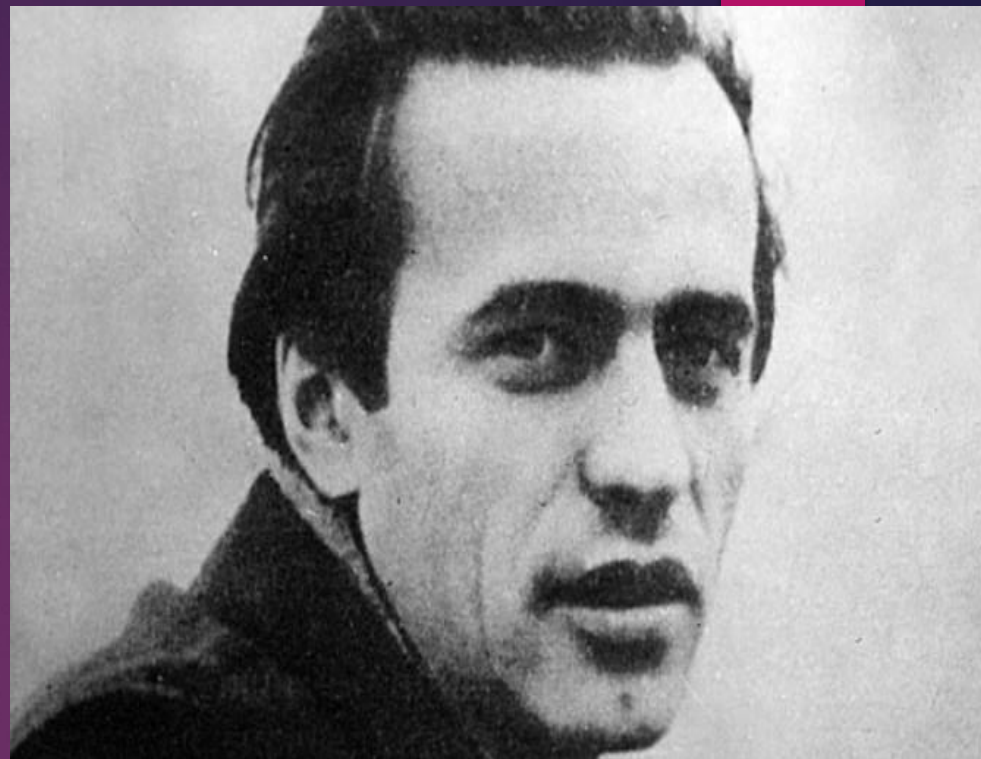

ВАСИЛЬ Симоненко

8 СІЧНЯ 1935-13 ГРУДНЯ 1963

Біографія

- Василь Андрійович Симоненко народився 8 січня 1935 р. в селищі Біївці Лубенського району на Полтавщині. Батьки його були колгоспники, усе дитинство пройшло на селі у важкі воєнні та повоєнні часи.
- 1952 р. закінчив середню школу в Тарандинцях і вступив на факультет журналістики Київського університету. Через п'ять років закінчив його і одружився на черкашанці Людмилі Півторадня.
- Разом з іншими талановитими представниками української молоді Василь Симоненко бере участь у роботі Клубу творчої молоді, їздить Україною, спілкуючись із ровесниками. Потім поет працює в комісії, що займалася розслідуванням масових розстрілів у катівнях НКВС. Потрапляє під нагляд КДБ.
- Улітку 1962р. міліціонери заарештували та жорстоко побили його. Відмовлялися друкувати твори, друзі відвернулися.
- На початку вересня 1963 р. ліг у лікарню ,оскільки після побиття його мучили болі ,було діагностовано рак нирок .
- Помер 14 грудня 1963 р. Поет прожив лише 28 років .

Творчість

- Писати вірші почав ще в студентські роки, але в умовах прискіпливої радянської цензури друкувався неохоче: за його життя вийшли лише збірки поезій «Тиша і грім» (1962) і казка «Цар Плаксій та Лоскотон» (1963). Василь Симоненко прожив неповних 29 літ, із них на літературну творчість припадає 10. За життя поета вийшла друком лише одна збірка — «Тиша і грім», друга побачила світ тільки після його смерті. Олесь Гончар назвав Симоненка «витязем молодії української поезії», Василь Захарченко — «поетом з горніх Шевченкових долин». А В. Стус говорив так: «...На голос Симоненка, найбільшого шістдесятника із шістдесятників, поспішала молодь. Час поспішав так само».
- Хоч на той час Симоненко жив і працював у Черкасах, проте разом з Ліною Костенко, Аллою Горською, Іваном Драчем, Іваном Світличним, Миколою Вінграновським, Василем Стусом, Євгеном Сверстюком, він став душею цього Клубу.

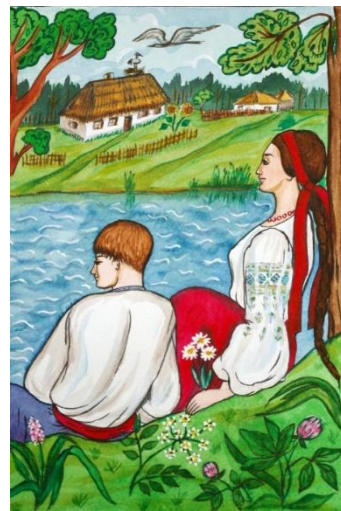
«Є в коханні і будні, і свята»

- ▶ Сьогодні ми познайомимося з відомою поезією В. Симоненка «Є в коханні і будні, і свята» вона пронизана мудрими роздумами про людські стосунки. Ліричний герой переживає суперечності почуттів:

- ▶ Є в коханні і будні, і свята,
Є у ньому і радість, і жаль,
Бо не можна життя заховати
За рожевих ілюзій вуаль.

І з тобою було б нам гірко,
Обіймав би нас часто сум,
І, бувало б, темніла зірка
У тумані тривожних дум.

Але певен, що жодного разу
У вагання і сумнівів час
Дріб'язкові хмарки образи
Не закрили б сонце від нас.

«Є в коханні і будні, і свята»

Рік написання — 1961

- ❖ Жанр: ліричний вірш.
- ❖ Мотив: кохання.
- ❖ Тема: зображення почуття ліричного героя, його готовності сприймати все добре й все погане в житті, радіти і насолоджуватися кожним днем.
- ❖ Ідея: возвеличення сили справжнього кохання. Автор поєднує все це з філософськими роздумами про сенс життя.
- ❖ Головна думка: кохання – це не лише радість. Інколи воно приносить муки, страждання. Проте не варто розчаровуватися. Адже якщо чекати свою вірну любов, то вона обов'язково прийде.
- ❖ художні засоби: Вся поезія пронизана внутрішнім протиставленням (є в коханні і будні, і свята, є у ньому і радість, і жаль; ненаглядна, злюща, чудова) Епітети – тривожні думи; дріб'язкові хмарки. Метафори — обіймав би нас часто сум; дріб'язкові хмарки образи Не закрили б сонце від нас. Риторичний оклик — я без тебе не можу жити! Анафора — є в коханні і будні, і свята, є у ньому і радість, і жаль. Асонанс — в коханні і будні, і свята, є у ньому і радість, і жаль.

«Є тисячі доріг»

Рік написання — 1963

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?
Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?
Коли б я міг забуть убоге рідне поле,
За шмат ції землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі.
Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси, І спать, обнявши власного снопа.
Бо нива це — моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон вузьких стежинок

«Є тисячі доріг»

- ▶ картину змальовує у вірші «Є тисячі доріг...» В. Симоненко. У кожного своє призначення і свій вибір — яку дорогу обрати. Можна знехтувати своїм «батьківським полем», піти на службу до сильних цього світу, отримати славу й багатство, нагороди та привілеї. А можна, долаючи утому, колючи босі ноги й заганяючи колючки, обробляти свою ниву, чесно виконувати свою справу. своє призначення відповідно до свого хисту.

Ліричний герой вірша обрав останнє, бо це його нива, і він намагається просуватися широкою дорогою, а не вузькими стежками чиманівцями.

- ▶ Тема: життєвий вибір людини.
- ▶ Ідея: у кожного своє призначення і свій вибір — яку дорогу обрати.
- ▶ Основна думка: робити правильний вибір.

Кривда (новела)

Вірш “Кривда” – маленька новела у творчій спадщині В. Симоненка. В ньому помітні найприкметніші ознаки жанру: поет повідомляє про незвичайну життєву подію, несподівану розв’язку. Дія в новелі напружена, драматична. Змальовано Івасеві складні переживання: дитина знає ласку тільки від матері.

Він з усіма згоден: “Хай би тато смикнув за вухо, хай вигримав би раз чи два, - +Все одно він би тата слухав і ловив би його слова”. Івась підсвідомо, всерйоз повірив словам сусіда: “Ти пустуєш... а тебе дома батько жде”.

Та це була брехня, підла, підступна – і тому хлоп’я сприйняло її як нелюдську кривду. Поет фіксує і наївнудитячу помсту кривднику – з рогатки вибив шибку.

Така вона, поезія В. Симоненка. Правдива, справжня, стверджує існування добра і гуманізму.

В. Симоненко – народна совість українського народу. Не судилося таланту розритися вловні, але створененим – нетлінне.

Дякуємо за увагу!

І тільки тих поважають
мільйони,
Хто поважає мільйони «Я».

(с) Василь Симоненко